

Sygn. I Ca 136/19, I Cz 114/19

POSTANOWIENIE

Dnia 20 września 2019r.,

SĄD OKRĘGOWY W ŁOMŻY I WYDZIAŁ CYWILNY,

w składzie:

PRZEWODNICZĄCA: WIESŁAWA KOZIKOWSKA(SPR.),

SĘDZIOWIE: ANNA KACPRZYK,

ANDRZEJ KORDOWSKI,

PROTOKOLANT: MONIKA CHRZANOWSKA,

po rozpoznaniu w dniu 13 września 2019r. w Łomży,

sprawy z wniosku J. J.,

z udziałem A. T. (1), A. T. (2), R. T., K. T., G. T., D. C., Z. T. i L. T.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie, dział spadku i zniesienie współwłasności na skutek apelacji wnioskodawczyni i zażalenia uczestnika A. T. (1)

od postanowienia Sądu Rejonowego w Łomży z 22 lutego 2019r., sygn. I Ns 78/17

postanawia:

zmienić zaskarżone postanowienie, w ten sposób, że:

I. oddalić wniosek uczestnika A. T. (1) o zasiedzenie nieruchomości;

II. ustalić, że w skład spadku po J. T. (1) (s. C. i

H.) wchodzi udział w 1/2 części w prawie własności nieruchomości położonej w T., gm. Ś. o numerze : 37/1 o pow. 1.0032 ha

i 37/2 o pow. 0.3416 ha, powstałych z podziału nieruchomości nr 37, dokonanego przez biegłego sądowego z zakresu geodezji Ł.

B. na mapie podziału z dnia 8 maja 2018r. w wariantcie III(k.270),

która to mapa stanowi integralną część niniejszego postanowienia;

III. ustalić, że nieruchomości położone w T., gm. Ś. o nr (...)pow. 1.0032 ha i nr (...) o pow. 0.3416 ha, powstałe z podziału nieruchomości nr (...), dokonanego przez biegłego sądowego z zakresu geodezji Ł. B. na mapie podziału z dnia 8 maja 2018r. w wariantcie III(k.270) – stanowi aktualnie przedmiot współwłasności: J. J. w 24/48 części, A. T. (2) w 6/48 części, A. T. (1) w 3/48 części, R. T. w 3/48 części, K. T. w 3/48 części, G. T. w 3/48 części, D. C. w 3/48 części, Z. T. w 3/48 części;

IV. dokonać działu spadku po J. T. (1) i zniesienia współwłasności nieruchomości szczegółowo opisanych w pkt. 2 postanowienia, w ten sposób, że przyznać na własność uczestnikowi A. T. (1) działkę o nr (...), a działkę o nr (...) przyznać na wyłączną własność wnioskodawczyni J. J. – bez spłat;

V. zasądzić od uczestnika A. T. (1) na rzecz wnioskodawczyni J. J. tytułem spłaty kwotę 41.931zł (czterdzieści jeden tysięcy dziewięćset trzydzieści jeden złotych), płatną w terminie 3 miesięcy od uprawomocnienia się niniejszego postanowienia, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wypadku uchybienia terminu płatności;

VI. zasądzić od uczestnika A. T. (1) na rzecz D. C. tytułem spłaty kwotę 2.620,68 zł (dwa tysiące sześćset dwadzieścia złotych sześćdziesiąt osiem groszy), płatną w terminie 3 miesięcy od uprawomocnienia się niniejszego postanowienia, z odsetkami ustawowymi w wypadku uchybienia terminu płatności;

VII. oddalić zażalenie uczestnika A. T. (1);

VIII. oddalić apelację wnioskodawczyni w pozostałej części;

IX. zasądzić od wnioskodawczyni J. J. i uczestnika A. T. (1) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łomży kwotę po 630,19 zł od każdego z nich;

X. zasądzić od uczestnika A. T. (1) na rzecz J. J. kwotę 500 zł tytułem zwrotu części kosztów postępowania odwoławczego, a w pozostałej części koszty te znieść wzajemnie między zainteresowanymi.

A. K. (2) W. K. A. K. (1)

Sygn. akt I Ca 136/19

Sygn. akt I Cz 114/19

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni J. J. wniosła o dokonanie działu spadku i zniesienia współwłasności po J. T. (1).

Wnioskodawczyni wskazała, że w skład majątku zmarłego 20 listopada 2005 roku J. T. (1), wchodzi prawo własności w dziale 1/2 nieruchomości gruntowej położonej w T. o nr ewidencyjnym (...) oraz wskazała, że jest współwłaścicielem nieruchomości wchodzących w skład spadku w udziale 1/2 części, zaś na mocy postanowienia spadkowego właścicielami nieruchomości w pozostałej części są uczestnicy postępowania wnioskodawczyni – spadkobiercy J. T. (1). Aktualnie zajmuje się tą ziemią, dlatego wniosła o przyznanie jej majątku spadkowego, tj. 1/2 części ze spłatą na rzecz uczestników postępowania. Jako podstawę prawną, J. J. wskazała przypis art. 211 i 212 k.c. oraz art. 623 k.p.c.. Wniosek o dział spadku po J. T. (1) i zniesienie współwłasności, został zarejestrowany pod sygn. I Ns 78/17 .

Niezależnie od wniosku o dział spadku i zniesienie współwłasności, uczestnik A. T. (1) (syn J. T. (1), a bratanek wnioskodawczyni J. J.) złożył do Sądu Rejonowego w Łomży wniosek o stwierdzenie zasiedzenia części ww. nieruchomości objętej działem spadku, to jest o stwierdzenie, że z dniem 1 stycznia 2006 r. nabył przez zasiedzenie prawo własności części nieruchomości o powierzchni 1 ha, stanowiącej działkę o numerze (...) o powierzchni 1,34 ha położonej we wsi T., gmina Ś..

W uzasadnieniu wniosku o zasiedzenie wnioskodawca A. T. (1) podał, że C. i H. T., dziadkowie wnioskodawcy, w 1975 roku nabyli własność wskazanej nieruchomości. Z chwilą nabycia tej działki, C. i H. T. darowali w formie ustnej część działki, to jest 1 ha, swojemu synowi J. T. (1) (ojcu wnioskodawcy), zaś pozostałą część 0,34 ha, darowali córce J. J. (z d. T.). Następnie w 1997 roku J. T. (1), ww. część działki o powierzchni 1 ha, darował w formie ustnej, swojemu synowi - wnioskodawcy A. T. (1), który do chwili obecnej realizuje względem wyżej wymienionej części nieruchomości

wszelkie uprawnienia właścicielskie. Powołał się przy tym na artykuł 172 k.c.. Wniosek o zasiedzenie A. T. (1) został zarejestrowany pod sygn. I Ns 1256/16.

Sąd Rejonowy w Łomży, postanowieniem z dnia 8 czerwca 2017r. w sprawie I Ns 1256/16 postanowił, na podstawie art. 618 § 2 k.p.c. w zw. z art. 686 k.p.c. i art. 688 k.p.c., żeby sprawę o zasiedzenie I Ns 1256/16 z wniosku A. T. (1) przekazać do dalszego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Łomży w sprawie I Ns 78/17 z wniosku J. J. o dział spadku po M. T. i zniesienie współwłasności.

W odpowiedzi na wniosek J. J. o dział spadku i zniesienie współwłasności, uczestnik A. T. (1), wniósł o wyłączenie ze spadku po J. T. (1), części nieruchomości gruntowej o pow. 1 ha, stanowiącej działkę nr (...) o pow. całkowitej 1,34 ha – w związku z nabyciem przez zasiedzeniem prawa własności ww. części nieruchomości przez A. T. (1) (zgodnie z żądaniem objętym wnioskiem z dnia 23 grudnia 2016r. w sprawie I Ns 1256/16) oraz o ustalenie, że w skład spadku po J. T. (2) wchodzi pozostała część ww. nieruchomości, tj. o pow. 0,34 ha, stanowiącej działkę nr (...) ha o wartości 18.000 zł oraz o dokonanie działu spadku i zniesienie współwłasności nieruchomości o pow. 0,34 ha, stanowiącej działkę nr (...), poprzez przyznanie jej na własność J. J. wraz z dokonaniem spłaty pozostałych spadkobierców stosownie do wielkości ich udziałów.

Z ostrożności procesowej, w sytuacji nieuwzględnienia wniosku o zasiedzenie, uczestnik A. T. (1), wniósł o ustalenie, że w skład spadku po J. T. (1), wchodzi prawo własności w udziale 1/2 części ww. nieruchomości i przyznanie prawa własności tego majątku na jego rzecz z zasądzeniem na rzecz uczestniczki postępowania D. C. spłaty stosownie do jej udziału bez dokonywania spłat na rzecz pozostałych spadkobierców J. T. (1). Wniósł również następnie o zniesienie współwłasności nieruchomości nr 37 poprzez przyznanie jemu w całości własności tej działki wraz z dokonaniem spłaty na rzecz wnioskodawczyni J. J. stosownie do jej udziału w prawie własności w wysokości 1/2 części.

Postanowieniem z 22 lutego 2019 roku, sygn. akt I Ns 78/17 Sąd Rejonowy w Łomży, I Wydział Cywilny stwierdził, że uczestnik A. T. (1) (s. J. M. i A.) z dniem 1 stycznia 2006r. nabył przez zasiedzenie prawo własności nieruchomości położonej w T., gm. Ś. o nr (...) o pow. 1.0032 ha, powstałej z podziału nieruchomości (...), dokonanego przez biegłego sądowego z zakresu geodezji Ł. B. na mapie podziału z dnia 08.05.2018r. w wariantcie III (k. 270), która to mapę uznał za integralną część postanowienia (pkt I.); ustalił, że w skład spadku po J. T. (1) (s. C. i H.) wchodzi udział w wysokości 1/2 części w prawie własności nieruchomości położonej w T., gm. Ś. o nr (...) o pow. 0,3416 ha, powstałej z podziału nieruchomości 37, dokonanego przez biegłego sądowego z zakresu geodezji Ł. B. na mapie podziału z dnia 08.05.2018r. w wariantcie III (k. 270), która to mapę uznał za integralną część postanowienia (pkt II.); ustalił, że nieruchomość położona w T., gm. Ś. o nr 37/2 o pow. 0,3416 ha, powstała z podziału nieruchomości 37, dokonanego przez biegłego sądowego z zakresu geodezji Ł. B. na mapie podziału z dnia 08.05.2018r. w wariantcie III (k. 270) – stanowi aktualnie przedmiot współwłasności: J. J. w 24/48 części, A. T. (2) w 6/48 części, A. T. (1) w 3/48 części, R. T. w 3/48 części, K. T. w 3/48 części, G. T. w 3/48 części, D. C. w 3/48 części, Z. T. w 3/48 części (pkt III.); dokonał działu spadku po J. T. (1) oraz zniesienia współwłasności nieruchomości szczegółowo opisanej w pkt III. postanowienia, w ten sposób, że nieruchomość tę przyznał w całości na własność wnioskodawczyni J. J. – bez spłat (pkt IV.); nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądowi Rejonowemu w Łomży od wnioskodawczyni J. J. oraz od uczestnika A. T. (1) - kwoty po 2.082 zł - tytułem zwrotu wydatków w sprawie (pkt V.); ustalił, iż zainteresowani ponoszą pozostałe koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie we własnym zakresie (pkt VI.).

Wedle ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy aktem Własności Ziemi z 28.02.1975r., (...)(...), wydanym przez Naczelnika Powiatu w Ł., zostało potwierdzone nabycia z dniem 04.11.1975r. przez C. i H. małżonków T., prawo własności działki nr (...) (poprzedni nr 52) o pow. 1,34 ha położonej w T..

Postanowieniem z dnia 11 stycznia 1991r. w sprawie I Ns 857/90, Sąd Rejonowy w Łomży stwierdził, że spadek po C. T., zmarłym 11 listopada 1983r. w Ł., w tym wchodzące w skład spadku gospodarstwo rolne, na podstawie ustawy nabyli: wdowa H. T., syn J. T. (1) oraz córka J. J. – po 1/3 części.

Postanowieniem z dnia 26 kwietnia 1996r. w sprawie I Ns 246/96 Sąd Rejonowy w Łomży stwierdził, że spadek po H. T. zmarłej 9 listopada 1991r. w R. Starym, w tym wchodzące w skład spadku gospodarstwo rolne, na podstawie ustawy nabyli: syn J. T. (1) oraz córka J. J. – po 1/2 części.

Postanowieniem z dnia 21 października 2016r. w sprawie I Ns 660/16, Sąd Rejonowy w Łomży stwierdził, że spadek po J. T. (1) zmarłym 20 listopada 2005r. w Ł., na podstawie ustawy nabyli: żona A. T. (2) w 1/4 części oraz dzieci: R. T., K. T., G. T., Z. T., A. T. (1), D. C. – po 3/24 części.

W skład spadku po C. i H. małżonkach T. wchodziły inne nieruchomości (poza działką nr (...) położoną w T.) wchodzące w skład ich gospodarstwa rolnego, którymi zstępni, tj. J. J. (córka) oraz J. T. (1) (syn), podzielili się dobrowolnie umową zawartą przed Notariuszem w dniu 10.02.1997r..

Działka nr (...) położona w T., stanowiąca ciągle składnik masy spadkowej po C. i H. małżonkach T., nie została podzielona formalnie przez zstępnych, gdyż od 1969 r. była już w nieformalnym posiadaniu J. J. oraz J. T. (1) w zakresie jaki wynikał z nieformalnej umowy darowizny dokonanej przez C. i H. małżonków T..

Mianowicie, w 1960r. J. T. (1) zawarł związek małżeński z A. T. (2), która zamieszkała na gospodarstwie męża w R. Starym. W 1969r. C. oraz H. T. działkę nr (...) przekazali nieformalnie synowi J. T. (1) oraz córce J. J., wydzielając poszczególne części dla każdego z dzieci – i tak J. T. (1) otrzymał do wyłącznego użytkowania jej część o powierzchni 1 ha, zaś J. J. otrzymała do wyłącznego użytkowania jej pozostałą część, tj. 0,34 ha. Taki podział wynikał z faktu, iż J. J. uprzednio otrzymała od rodziców większą część „ojcowizny” oraz z faktu, że otrzymała od nich pieniądze na zakup działki nr (...) położonej obok działki nr (...). Zatem przekazana część gruntu z działki nr (...) o powierzchni 0,34 ha miała ułatwiać uprawianie działki nr (...), w szczególności dojazd do tej działki. Pas gruntu o pow. 0,34 ha służył do dogodnego „zawracania koniem”, następnie maszynami. J. T. (1) był inwalidą, nie posiadał jednej ręki, dlatego, syn A. T. (1) po ukończeniu szkoły podstawowej w 1986r. przejął po ojcu w całości prace na gospodarstwie rolnym.

Taki sposób użytkowania działki nr (...), zgodnie z zakresem jaki wynikał z nieformalnej umowy darowizny przez C. T., był akceptowany przez obie rodziny. Potwierdzeniem tego jest fakt, iż w 1999r. J. T. (1), po uzgodnieniu z J. J. zawnioskował postępowanie rozgraniczeniowe na gruncie. Geodeta H. P. stawiła się na grunt i dokonała podziału geodezyjnego działki nr (...), zgodnie z aktualnym i widocznym na gruncie zakresem użytkowania, tj. wyodrębniając działkę nr (...) o pow. 1 ha oraz działkę nr (...) o pow. 0,34 ha. Podział działki nr (...) nie został jednak wprowadzony do ewidencji gruntów (nie wywarł skutków prawnych), z uwagi na brak zawarcia aktu notarialnego przenoszącego własność wydzielonych działek lub wniosku właściciela o ujawnienie podziału w ewidencji gruntów. Zaniechanie to wynikało z zachowania J. J., która pomimo tego, że nigdy nie korzystała z powierzchni większej niż 0,34 ha tejże działki, powoływała się na fakt, iż jako spadkobiercom (dzieciom) działka ta powinna przypaść po połowie (tak jak zapisane w ewidencji gruntów).

Nie wyrażając zgody na wprowadzenie ww. podziału działki, wnioskodawczyni J. J. w dniu 31 października 2001r., złożyła do Sądu Rejonowego w Łomży wniosek o dział spadku po H. i C. T., w ten sposób, żeby działkę położoną w T. o nr (...) i pow. 1,34 ha, przyznać po 1/2 części wnioskodawczyni oraz bratu J. T. (1) po 1/2 części. W uzasadnieniu wniosku wskazała, że działka ta jest przedmiotem współwłasności po 1/2 części (z tytułu spadkobrania po rodzicach), ale fizycznie, większa część spadkowej nieruchomości (2/3 części) jest obecnie w posiadaniu uczestnika – J. T. (1), który nie chce dobrowolnie dokonać podziału nieruchomości na dwie równe części i odmawia wydania wnioskodawczyni należnej części. Postępowanie to zostało umorzone na wniosek wnioskodawczyni, która w piśmie procesowym oświadczyła „że dochodzą do zgody”.

Zatem działka nr (...) o pow. 1,34 ha położona w T., od 1934r. była w faktycznym samoistnym posiadaniu C. i H. małżonków T., co zostało potwierdzone (...) z 28.02.1975r. Małżonkowie otrzymali ją nieformalną umową od ojca H. T.. Następnie, po zawarciu związku małżeńskiego przez syna ww., tj. J. T. (1) z A. T. (2) w 1969r., właściciele wyzbyli się swej własności, przenosząc nieformalnie swoje prawa w zakresie 1 ha na rzecz syna J. T. (1) – aktualnie zakres tego użytkowania zawiera się w działce nr (...) o pow. 1,0032 ha powstałej z podziału nieruchomości nr 37 dokonanego

przez biegłego sądowego z zakresu geodezji Ł. B. na mapie podziału z 08.05.2018r. w wariancie III (k. 270) oraz w zakresie 0,34 ha na rzecz córki J. J. – aktualnie zakres tego użytkowania zawiera się w działce nr (...) o pow. 0,3416 ha powstałej z podziału nieruchomości nr 37 dokonanej przez biegłego sądowego z zakresu geodezji Ł. B. na mapie podziału z 08.05.2018r. w wariancie III (k. 270).

Zakres użytkowania obu wydzielonych działek, wyodrębnionych z jednej działki nr (...) widoczny był gruncie podczas oględzin sądowych z dnia 24.09.2017r., w postaci tzw. uskoku, uwypuklenia, w miejscu wskazywanym przez A. T. (1), a oddzielającym powierzchnię około 1 ha działki od pozostałej około 0,34 ha.

Sąd Rejonowy stwierdził, że w związku z podniesionym przez uczestnika postępowania A. T. (1), zarzutem zasiedzenia części działki nr (...) o pow. 1 ha, Sąd zobligowany był, zgodnie z ww. przepisem, do zbadania po pierwsze tego żądania, jako żądania na tle prawa własności, następnie zaś żądania w zakresie działu spadku.

Zarzut zasiedzenia części działki nr (...) o pow. 1 ha, oznaczonej aktualnie jako wyodrębniona nowa działka nr (...) o pow. 1,0032 ha (przez biegłego sądowego na mapie podziału wyżej opisanej) zgłoszony przez uczestnika A. T. (1), Sąd uznał za uzasadniony.

Sąd uznał, że do biegu zasiedzenia w toczącym się postępowaniu miały zastosowanie przepisy aktualnie obowiązujące. Sąd przyjął za datę pewną, od której należy liczyć początek biegu zasiedzenia, rok 1975r, w którym doszło do wydania (...) na rzecz C. i H. małżonków T. (k.75), zatem licząc od 01.01.1976r. 30 lat posiadania samoistnego, nieprzerwanego, upłynęło z dniem 01.01.2006r. (tak jak orzeczono w pkt I postanowienia). Zatem 20-letni bieg zasiedzenia rozpoczęty za rządów poprzednio obowiązującej ustawy nie skończyłby się przez 1990 r. i z tych względów uległ wydłużeniu do lat 30, w myśl aktualnie obowiązującego art. 172 k.c..

Sąd I instancji uznał wskazaną datę jaką właściwą do ustalenia wejścia przez C. i H. małżonków T. w posiadanie samoistne działki o nr (...) o pow. 1,0032 ha, a które to posiadanie zostało następnie przekazane synowi J. T. (1) (tak jak opisano to w części ustalającej stan faktyczny przez Sąd), który następnie, w 1997r. nieformalnie (wraz z całym gospodarstwem rolnym) przekazał synowi (wnukowi poprzedników) – uczestnikowi A. T. (1), a który w takim samym zakresie posiada działkę do chwili obecnej.

Sąd Rejonowy po przeprowadzeniu postępowania dowodowego dokonał stwierdzenia zasiedzenia na rzecz uczestnika A. T., uznając że aktualnie to uczestnik (poprzedni wskazani wyżej jego poprzednicy prawni, tj. rodzice dziadkowie) był (byli) samoistnymi posiadaczami części działki nr (...) (aktualnie(...)) o pow. 1,0032 ha w złej wierze przez okres ponad 30 lat.

Do okresu posiadania wskazanej działki Sąd I instancji doliczył okres posiadania poprzedników prawnych uczestnika A. T., zgodnie z art. 176 § 1 k.c..

W ocenie Sądu, zeznania świadków, tj. M. B. (k. 92v) oraz M. M. (k. 92v) oraz zebrana w sprawie dokumentacja, w tym wypisy i wyrisy z map ewidencyjnych, potwierdza, iż powierzchni odpowiadająca aktualnie wyodrębnionej działce nr (...) od przeszło 30 lat była w wyłącznym, samoistnym, posiadaniu o charakterze właścicielskim rodziny uczestnika A. T..

Także dokonane przez Sąd oględziny nieruchomości potwierdzały użytkowanie gruntu – działki (...) o wskazywanej przez uczestnika powierzchni, albowiem na gruncie widoczny był uskok, bruzda oddzielająca obie części, co zostało odnotowane w protokole oględzin.

Zeznania tych świadków, potwierdzają wyjaśnienia uczestnika A. T. (przedstawione w uzasadnieniu wniosku o zasiedzenie, jak też na rozprawach k. 91, 409), jak też pozostałych uczestników.

Sąd Rejonowy zaznaczył, że uczestnicy postępowania, za wyjątkiem siostry uczestnika D. C. poparli wniosek uczestnika A. T. o zasiedzenie (zarzut zasiedzenia) i nie domagali się żadnej spłaty z pozostałej części spadku, wnosząc o przyznanie działki (...) na rzecz ciotki J. J.. W przeciwnym wypadku, domagali się spłaty od J. J.. Odnosząc się zaś do

stanowiska J. J., wskazali jednolicie, iż ciotka nigdy nie kwestionowała faktu użytkowania działki o pow. 1 ha przez ich rodzinę, oraz wskazali na fakt, iż ciotka od lat 70-ych analogicznie użytkowała 0,34 ha. Stan taki był dotychczas akceptowany przez J. J., czego dowodem była podjęta w 1999r. przez A. T. i ich ojca J. T., próba rozgraniczenia działki w takim właśnie zakresie. Wówczas wolą zainteresowanych było chęć prawnego uregulowania rzeczywistego sposobu jej użytkowania. Ani ciotka, ani ich siostra D. C., nigdy nie były widywane na tej działce i nigdy nie zgłaszały żadnych roszczeń przeciwko A. T. (stanowisko uczestników wyrażone ostatecznie na piśmie k. 362).

Z kolei uczestniczka D. C., siostra uczestnika A. T., poparła stanowisko wnioskodawczyni – ciotki J. J., nie wskazując konkretnego uzasadnienia na odparcie stanowiska brata. Wskazała, że nie domaga się spłaty od cioci i wnosi o przekazanie jej swojego udziału, a jakby Sąd zadecydował, że ma to przyspaść bratu, to domaga się spłaty od brata. Wskazała, że ostatni raz na tej działce była przed ślubem w 1995r. i wówczas „użytkowali ją po połowie, obrabiał ją wówczas tata”.

Zdaniem Sądu Rejonowego, w sposób oczywisty, wyjaśnienia uczestniczki D. C. są odzwierciedleniem wyjaśnień J. J. i ze stanowiska prezentowanego na rozprawie, wynika, iż uczestniczka ta pozostaje w konflikcie z bratem A. T. oraz że jej wyjaśnienia zmierzają do osłabienia pozycji procesowej uczestnika, a wzmocnienia wnioskodawczyni – ciotki. W sposób oczywisty, w ocenie Sądu, są również one nieprawdziwe, wynika z nich, że albo uczestniczka nie orientuje się w przedmiocie sprawy, albo celowo podaje fakty niezgodne z rzeczywistością. Działka przedmiotowa, nie była bowiem przed 1995r. użytkowana po połowie, skoro pozostałe rodzeństwo, matka oraz bratowa – wyjaśniają jednolicie, iż zakres użytkowania był taki jaki aktualnie widoczny jest na gruncie, potwierdzają to dodatkowo dokonane oględziny sadowe, w końcu mapa podziału z zaznaczoną granicą oddzielającą obie części, tak jak to miało miejsce również w 1999r. podczas próby administracyjnego rozgraniczenia nieruchomości - zgodnie z wariantem III opinii biegłego sądowego geodety Ł. B. (k. 269 i nast.). Biegły, zgodnie ze zleceniem Sądu, sporządzając taki wariant podziału, tj. wydzielając działkę (...) o pow. 1,0032 ha oraz 37/2 o pow. 0,34 ha, wskazał, że taki podział oddaje stan przedstawiony do rozgraniczenia w 1999r. Nadto należy podkreślić, iż że wariant III opinii, w zasadzie pokrywa się z aktualnym sposobem użytkowania tej działki, wskazanym przez uczestnika A. T. podczas oględzin sądowych oraz zobrazowanym na mapie podziału w wariantcie II (k. 220). Należy zauważyć, że zgodnie z tym co uczestnik wskazał podczas oględzin, a więc po widocznym na gruncie „uskoku”, zakres wskazanej działki użytkowanej przez niego był nieco większy, bo powierzchnia ta wyniosła 1,0766 ha. Oczywistym jest, stan ten wynikał z ostatnich zakłóceń stanu użytkowania w związku ze sprawami sądowymi, oraz „wzajemnym odorywaniem”, „rozorywaniem” istniejącej na gruncie bruzdy.

Co więcej, w ocenie Sądu Rejonowego, dowodem nie pozostawiających żadnych wątpliwości, iż stan użytkowania był taki na jaki wskazywał uczestnik A. T. w swoim wniosku o zasiedzenie części działki o pow. 1 ha, jest dowód ze wszech miar obiektywny, bo w postaci wniosku o dział spadku zgłoszonego przez J. J. w dniu 31 października 2001r., w którym J. J. domagała się działu spadku w ten sposób, żeby działkę położoną w T. o nr (...) i pow. 1,34 ha, przyznać po 1/2 części wnioskodawczyni oraz bratu J. T. (1) po 1/2 części. W uzasadnieniu wniosku wskazała, że działka ta jest przedmiotem współwłasności po 1/2 części (z tytułu spadkobrania po rodzicach), ale fizycznie, większa część spadkowej nieruchomości (2/3 części) jest obecnie w posiadaniu uczestnika – J. T. (1), który nie chce dobrowolnie dokonać podziału nieruchomości na dwie równe części i odmawia wydania wnioskodawczyni należnej części. Postępowanie to zostało umorzone na wniosek wnioskodawczyni, która w piśmie procesowym oświadczyła „ze dochodzą do zgody” (dowód: akta I Ns 661/01). Z kolei na rozprawie w dniu 30.10.2017r. (k. 200-200v) uczestnik A. T. wskazał, że zamiana stanowiska wnioskodawczyni w przedmiocie rozgraniczenia, wyniknęła z tego, że „ciotka powiedział, że na razie nie wie komu to przekazać”.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Rejonowy dokonał stwierdzenia zasiedzenia prawa własności nieruchomości oznaczonej nr (...) o pow. 1,0032 ha położonej w T. na rzecz uczestnika A. T. w zakresie wskazanym przez biegłego sądowego z zakresu geodezji Ł. B. w opinii z dnia 16 maja 2018r. jako wariant III, odpowiadającemu zakresowi rzeczywistego użytkowania działki nr (...) przez wnioskodawcę i jego poprzedników, rodziców oraz dziadków. Wskazania uczestnika postępowania dotyczące tego obszaru gruntu, w szczególności przedstawioną historią posiadania, charakter samostanności tego posiadania przez rodzinę T., potwierdzają też ww. dowody, w tym dowody z dokumentów, tj. mapy podziału z 1999r., akta sprawy z wniosku J. J. o dział spadku po poprzednikach

prawnych. Stan faktyczny wynikający z tychże dokumentów, pokrywa się z wyjaśnieniami uczestników postępowania (poza D. C.), jest logiczny, zbieżny z sytuacją terenową na gruncie.

Bez wątplenia, w ocenie Sądu Rejonowego, uczestnik A. T., jak i jego poprzednicy, byli posiadaczami samoistnymi części działki nr (...) o pow. 1,0032 ha i z tych względów czuli się właścicielami danej działki, o czym świadczyło wieloletnie użytkowanie i korzystanie z nieruchomości, bez potrzeby uzyskiwania zgody i pozwoleń innych osób. Także niezgłaszanie przez inne osoby, w tym wnioskodawczynię, D. C. żadnych roszczeń wobec takiego zakresu posiadania, świadczyło o samoistności posiadania działki (...) w części wskazanej przez uczestnika A. T. oraz nakreślonej przez biegłego w wariantcie III. Podejmowanie przez uczestnika oraz jego ojca J. T. (1) działań w 1999r. mających na celu uregulowanie stanu prawnego nieruchomości (przeprowadzenie czynności wyodrębniających 2 samodzielne działki), jednoznacznie wskazuje na charakter właścicielskiego posiadania działki nr (...). Nikt innym tylko właściciel, zmierza do uregulowania stanu prawnego swego majątku.

Według Sądu I instancji, za stwierdzeniem zasiedzenia na rzecz wnioskodawców przemawiały jednocześnie istniejące domniemanie prawne, odnoszące się do posiadania, określone w art. 339 k.c., 340 k.c. oraz 341 k.c., a których to nie obaliła wnioskodawczyni.

Zgodnie ze wskazanymi przepisami domniemywa się, że ten, kto rzeczą faktycznie włada, jest posiadaczem samoistnym, posiadanie jest zgodne ze stanem prawnym oraz posiadanie ma charakter ciągły. Wnioskodawczyni, reprezentowana przez pełnomocnika, mimo że na niej ciążył taki obowiązek, zgodnie z art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c., nie przedstawił żadnych konkretnych dowodów pozwalających na obalenie wskazanych domniemań. Z kolei uczestnik przedstawił szereg dowodów, które potwierdzały zgodność jego posiadania z zakresem wskazanym we wniosku, a potwierdzonym w opinii biegłego.

Sąd Rejonowy wskazał też, iż nic istotnego nie wniosły do sprawy zeznania świadków zawnioskowanych przez wnioskodawczynię, tj. T. B., K. C., M. K., S. L. (k. 363-364).

Mając zatem na uwadze cały materiał dowodowy, Sąd w całości uznał zarzut uczestnika A. T. o zasiedzenie (wniosek o zasiedzenie) za udowodniony. Zgodnie z treścią art. 176 k.c., zsumował okres posiadania J. T. (1) wraz z okresem posiadania przez następcę, A. T.. Sąd uznał, że zasiedzenie nastąpiło przy uwzględnieniu złej wiary posiadania (gdyż rodzina wiedziała, że działka nr (...) została przekazana nieformalną umową bez zachowania formy aktu notarialnego), tj. po upływie 30 lat od daty pewnej, tj. sporządzenia Aktu Własności Ziemi. Oczywistym jest w sprawie, iż nieformalne przejście własności miało miejsce już uprzednio, bo w 1969r., po zawarciu związku małżeńskiego przez J. T. (1).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Rejonowy w oparciu o 172 k.c., 176 k.p.c., art. 618 § 1 k.p.c. oraz art. 684 k.p.c. orzekł jak w postanowieniu.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 520 § 1 k.p.c..

Apelację od powyższego postanowienia wniosła wnioskodawczyni J. J., która zarzuciła:

1/naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię tj. art. 172 k.c. polegającą na uznaniu, że istnieją po stronie uczestnika A. T. (1) i jego poprzednika prawnego ojca J. T. (1) przesłanki do nabycia przez zasiedzenie własności nieruchomości oznaczonej nr. geodezyjnym 37/1 o pow. 1.0032 ha i w oparciu o art. 176 k.c. błędne uznanie, że byli oni posiadaczami samoistnymi w sytuacji, gdy co najwyżej można było ich uznać za dzierżycieli;

2/naruszenie prawa materialnego tj. 123 k.c. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji złożenia wniosku o rozgraniczenie przez poprzednika prawnego uczestnika postępowania, a potem niezawiadomienie J. J. o tym postępowaniu jak równie o czynnościach z udziałem geodety, a następnie odmowie podpisania protokołu rozgraniczeniowego przez wnioskodawczynię /zarówno Gmina J. i strona, a następnie geodeta dokonujący czynności na gruncie nie zawiadamiali J. J., dopiero po sporządzeniu protokołu o rozgraniczeniu przyszedł do niej ojciec

uczestnika , aby podpisała tenże protokół czego kategorycznie odmówiła/, która to czynność powoduje przerwanie biegu terminu przedawnienia

3/mylnie ustalenie faktów przez przyjęcie, że nastąpiło zasiedzenie części działki oznaczonej nr geodezyjnym (...) o pow. 1,0032 ha w sytuacji gdy działka ta stanowiła własność poprzedników prawnych stron małż. C. i H. T., a tym samym wniosek o dział spadku winien dotyczyć tej nieruchomości jako majątku spadkowego jaki pozostał po nich w spadku.

Wnioskodawczyni wniosła o zmianę orzeczenia poprzez uznanie, że przedmiotowa nieruchomość jest majątkiem spadkowym po małż. C. i H. T. i dokonanie działu spadku tego majątku poprzez przyznanie go spadkobiercom ich w częściach wynikających z tytułu dziedziczenia z ewentualnymi rozliczeniami, ewentualnie przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania.

W odpowiedzi na apelację uczestnik postępowania A. T. (1) wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej oraz o zasądzenie od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika zwrotu kosztów postępowania przed sądem II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Natomiast uczestnik A. T. (1) wniósł zażalenie w przedmiocie kosztów, to jest na pkt V i VI postanowienia, zarzucając:

1. Naruszenie art. 83 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych poprzez jego niezastosowanie, co skutkowało błędnym zasądzeniem od uczestnika zwrotu kwoty 2.082 zł tytułem zwrotu wydatków w sprawie, podczas gdy wydatki te winny w całości obciążać przeciwnika, jako strony w całości przegrywającej sprawę.

2. Naruszenie art. 520 § 2 ustawy z dnia 17.11.1964 r. Kodeks postępowania cywilnego poprzez jego niezastosowanie, co skutkowało błędnym ustaleniem, że zainteresowani winni ponieść koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie, podczas gdy interesy uczestnika i wnioskodawczyni były sprzeczne, a ostatecznie Sąd I instancji uwzględnił w całości stanowisko uczestnika w sprawie - tak, co do wniosku o zasiedzenie, jak i wniosku o dział spadku, co przesądzało o zasadności obciążenia wnioskodawczyni kosztami postępowania poniesionymi przez uczestnika w kwocie 5.717 zł, na co składa się kwota 2.000 zł tytułem uiszczonej opłaty od wniosku o zasiedzenie, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonego w sprawie pełnomocnictwa, wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości 2.700 zł (pkt 1 § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie) oraz kwota 1.000 zł tytułem uiszczonej zaliczki na poczet przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu geodezji.

Uczestnik wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez zasądzenie od wnioskodawczyni J. J. na rzecz Skarbu Państwa kwoty 4.164 zł tytułem zwrotu wydatków w sprawie oraz o zasądzenie od wnioskodawczyni J. J. na rzecz uczestnika A. T. (1) kwoty 5.717 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawczyni J. J. zasługiwała na uwzględnienie w znacznej części.

Zgodnie z art. 172 § 1 i § 2 k.c., posiadacz nieruchomości niebędący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat dwudziestu jako posiadacz samoistny, chyba że uzyskał posiadanie w złej wierze (zasiedzenie); po upływie lat trzydziestu posiadacz nieruchomości nabywa jej własność, choćby uzyskał posiadanie w złej wierze.

Zasiedzenie nieruchomości, jako pierwotny sposób nabycia własności rzeczy przez posiadacza samoistnego na skutek upływu czasu, legalizuje długotrwały stan faktyczny odpowiadający wykonywaniu prawa własności, porządkuje stosunki własnościowe, umożliwia usunięcie niezgodności między stanem faktycznym i stanem prawnym oraz mobilizuje właścicieli wykazujących bierną postawę i brak zainteresowania swoją własnością do wykonywania uprawnień, które wynikają z prawa własności, przez co spełnia doniosłe cele społeczne. Dojście do skutku nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie ex lege uzależnione jest od zaistnienia dwóch łącznych przesłanek,

a mianowicie posiadania samoistnego, realizowanego przez osobę, która nie jest właścicielem i upływu czasu nieprzerwanego samoistnego posiadania, którego długość zależy od istnienia dobrej lub złej wiary posiadacza samoistnego.

Stosownie do art. 336 k.c. posiadanie jest określonym rodzajem władztwa nad rzeczą. W rozumieniu tego przepisu na posiadanie składają się dwa elementy: element fizyczny (corpus) oraz element psychiczny (animus). C. oznacza, że pewna osoba znajduje się w sytuacji, która daje jej możliwość władania rzeczą w taki sposób, jak mogą to czynić osoby, którym przysługuje do rzeczy określone prawo, przy czym nie jest konieczne efektywne wykonywanie tego władztwa (por. m. in. postanowienie SN z 5 listopada 2009 r., I CSK 82/09, Lex nr 578034; postanowienie SN z 30 września 2010 r., I CSK 586/09, Lex nr 630169). A. zaś oznacza wolę wykonywania względem rzeczy określonego prawa dla siebie. Wola ta wobec otoczenia wyraża się w takim postępowaniu posiadacza, które wskazuje na to, że uważa się on za osobę, której przysługuje do rzeczy określone prawo (por. J. Ignatowicz (w:) Komentarz, t. I, 1972, s. 768 i n.; A. Kunicki (w:) System prawa cywilnego, t. II, 1977, s. 830; postanowienie SN z 25 marca 2011 r., IV CK 1/11, Lex nr 989138). Artykuł 336 k.c. wyróżnia dwa rodzaje posiadania: posiadanie samoistne i posiadanie zależne. Posiadaczem samoistnym rzeczy jest ten, kto nią włada jak właściciel, wyrażając tym samym wolę wykonywania w stosunku do niej prawa własności (za: Teresa A. Filipiak, Komentarz do art. 336 Kodeksu cywilnego, Lex 2012). Manifestowane przez posiadacza i widoczne na zewnątrz przejawy władania rzeczą pozwalają na ustalenie charakteru posiadania, t. j. czy jest ono samoistne, czy może zależne, jednak zawsze muszą się one odnosić do okoliczności konkretnej sprawy (por. postanowienie SN z 12 lutego 2014 roku, sygn. akt IV CSK 271/13, LEX nr 1444459).

Główny zarzut apelacji sprowadzał się do kwestionowania nabycia przez uczestnika postępowania A. T. (1) nieruchomości przez zasiedzenie. Sąd Okręgowy nie podziela w tej mierze ustaleń faktycznych i oceny prawnej dokonanej przez Sąd Rejonowy, że rzeczywiście upłynął okres zasiedzenia i wszelkie przesłanki do stwierdzenia zasiedzenia nieruchomości zostały spełnione. Już bowiem poprzednik prawny uczestnika A. J. M. T. podjął się akcji zaczepnej odnośnie tej nieruchomości poprzez próbę rozgraniczenia nieruchomości. Ten fakt wprawdzie nie został odnotowany w dokumentach geodezyjnych, ale sami zainteresowani przyznawali, że miało to miejsce – dokonany został nawet podział tej nieruchomości, aczkolwiek nie wprowadzony w życie. Powyższe świadczy o tym, że poprzednik prawny uczestnika postępowania A. T. (1) nie czuł się jedynym posiadaczem tej nieruchomości, a zatem nie był jej posiadaczem samoistnym.

Postawione w apelacji zarzuty mylnego ustalenia faktów oraz naruszenia art. 172 k.c. okazał się zatem trafiony. Stąd też, Sąd Okręgowy na podstawie art. 172 k.c. oddalił wniosek uczestnika postępowania A. T. (1) o zasiedzenie nieruchomości.

W pozostałym zakresie, Sąd Okręgowy podzielił ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy i przyjął je za własne.

Mając powyższe na uwadze i uwzględniając fakt użytkowania, na co wskazywały wyjaśnienia uczestników postępowania, Sąd Okręgowy uznał, że działkę o numerze (...) należało uwzględnić w podziale.

Niewątpliwie w sprawie niniejszej znajdują zastosowanie przepisy o wspólności majątku spadkowego i o dziale spadku przewidziane w art. 1035 k.c., w związku z tym przepisy o współwłasności w częściach ułamkowych (art. 211 i nast. k.c.). W sferze procedury zastosowanie mają przepisy art. 566 i art. 567 k.p.c. oraz dotyczące działu spadku i zniesienia współwłasności o jakich mowa w art. 684 k.p.c. i nast., w szczególności art. 688 k.p.c., art. 618 k.p.c. i nast., w tym na podstawie art. 622 k.p.c. w szczególności obowiązkiem sądu jest ustalenie z urzędu składu i wartości majątku ulegającego podziałowi.

Sąd Okręgowy zatem, w myśl art. 684 k.p.c., ustalił, że w skład spadku po J. T. (1) (s. C. i H.) wchodzi udział w 1/2 części w prawie własności nieruchomości położonej w T., gm. Ś. o numerze : (...) o pow. 1.0032 ha i (...) o pow. 0,3416 ha, powstałych z podziału nieruchomości nr 37, dokonanego przez biegłego sądowego z zakresu geodezji Ł. B.

na mapie podziału z dnia 8 maja 2018r. w wariantcie III(k.270), która to mapa stanowi integralną część niniejszego postanowienia (pkt II postanowienia).

Sąd ustalił również, że nieruchomości położone w T., gm. Ś. o nr (...)pow. 1.0032 ha i nr (...) o pow. 0.3416 ha, powstałe z podziału nieruchomości nr 37, dokonanego przez biegłego sądowego z zakresu geodezji Ł. B. na mapie podziału z dnia 8 maja 2018r. w wariantcie III(k.270) – stanowi aktualnie przedmiot współwłasności: J. J. w 24/48 części, A. T. (2) w 6/48 części, A. T. (1) w 3/48 części, R. T. w 3/48 części, K. T. w 3/48 części, G. T. w 3/48 części, D. C. w 3/48 części, Z. T. w 3/48 części (pkt III postanowienia).

Następnie, Sąd Okręgowy dokonał działu spadku po J. T. (1) oraz zniesienia współwłasności nieruchomości szczegółowo opisanej w pkt III postanowienia, w ten sposób, że nieruchomość tę przyznał w całości na własność wnioskodawczyni J. J. – bez spłat, jak w pkt IV. postanowienia.

Przy czym większą część tej nieruchomości, o powierzchni 1,0032 ha należało przyznać uczestnikowi. Decydują o tym dwa elementy – użytkowanie tej części przez uczestnika postępowania, jak również okoliczność, że prowadzi on gospodarstwo rolne, a więc ten areal, który dotychczas był przez niego użytkowany pozwoli mu na prawidłową gospodarkę. Natomiast mniejszy areal z podziału działki o numerze (...), to jest nieruchomość o numerze (...) i powierzchni 0,3416 ha, Sąd Okręgowy przyznał wnioskodawczyni. Takie też użytkowanie w aspekcie części działki numer (...) było przez wnioskodawczynię wykonywane do chwili obecnej.

Mając na uwadze wielkość tej nieruchomości, Sąd uznał, że przyznanie nieruchomości w mniejszej części na rzecz wnioskodawczyni, która pierwotnie miała w tej nieruchomości udział aż w wysokości $\frac{1}{2}$, uzasadnia nie obciążania jej spłatami na rzecz uczestników.

Z kolei, należało obciążyć uczestnika postępowania A. T. (1) obowiązkiem spłaty na rzecz wnioskodawczyni, albowiem przyznana mu została działka ponadhektarowa. Zasądzona w punkcie V kwota 41.931 zł stanowi połowę wartości działki (...), stosownie do przysługującego wnioskodawczyni udziału w wysokości 24/48, wyliczona w oparciu o opinię biegłego z zakresu szacowania nieruchomości J. K. (k. 480-491), którą Sąd Okręgowy uznał za rzeczową, fachową i miarodajną dla poczynienia ustaleń w sprawie, a jej ustalenia przyjął za własne w całości. Termin płatności został ustalony na 3 miesiące od uprawomocnienia się niniejszego postanowienia, który zdaniem Sądu, nie obciąża uczestnika ponad potrzebę, a wnioskodawczyni pozwoli uzyskać zaspokojenie w rozsądnym terminie. W razie uchybienia terminowi płatności, od zasądzonej kwoty będą należały się wnioskodawczyni odsetki ustawowe za opóźnienie na podstawie art. 481 k.c..

Ponadto, uczestniczka postępowania D. C. również domagała się spłaty, wprawdzie na rzecz wnioskodawczyni, jednakże Sąd Okręgowy nie ma takiej prawnej możliwości, aby spłatę należną uczestniczce D. C., zasądzić na rzecz jej ciotki. Dlatego też, Sąd orzekł jak w pkt VI. postanowienia, zasądzając od uczestnika A. T. (1) na rzecz D. C. tytułem spłaty za działkę nr (...), kwotę 2620,68 zł – proporcjonalnie do udziału w wysokości 3/48 przysługującego uczestniczce w tej nieruchomości. Podobnie, jak w przypadku wnioskodawczyni, termin płatności został ustalony na 3 miesiące od uprawomocnienia się niniejszego postanowienia, który zdaniem Sądu, nie obciąża uczestnika ponad potrzebę, a uczestniczce pozwoli uzyskać zaspokojenie w rozsądnym terminie. W razie uchybienia terminowi płatności, od zasądzonej kwoty będą należały się uczestniczce odsetki ustawowe za opóźnienie na podstawie art. 481 k.c..

W pozostałym zakresie apelację wnioskodawczyni należało oddalić jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., jak w pkt VIII postanowienia Sądu II instancji.

Chybiony bowiem okazał się zarzut naruszenia art. 123 k.c., który stanowi między innymi, że bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia.

Skoro bowiem poprzednik prawny uczestnika postępowania – J. T. (1) nie czuł się posiadaczem samoistnym przedmiotowej nieruchomości, to na dzień postępowania rozgraniczeniowego nie biegł termin zasiedzenia, o którym mowa w art. 172 k.c.. Co za tym idzie, postępowanie rozgraniczeniowe nie mogło zatem przerwać żadnego terminu do stwierdzenia zasiedzenia.

Sąd Okręgowy w całości nie podzielił natomiast zażalenia uczestnika A. T. (1). Sąd Rejonowy w przedmiocie kosztów zastosował art. 520 § 2 k.p.c. i uznał, że koszty powinny być rozdzielone po połowie, a w pozostałej części powinny zostać zniesione. Stosownie do wyżej powołanego przepisu, jeżeli uczestnicy są w różnym stopniu zainteresowani w wyniku postępowania lub interesy ich są sprzeczne, sąd może stosunkowo rozdzielić obowiązek zwrotu kosztów lub włożyć go na jednego z uczestników w całości. To samo dotyczy zwrotu kosztów postępowania wyłożonych przez uczestników. Sąd Rejonowy w przedmiocie kosztów stwierdził, że interesy stron są sprzeczne, co znajduje aprobatę Sądu Okręgowego. W przedmiotowej sprawie uczestnik postępowania A. T. (1) zgłosił bowiem zarzut zasiedzenia. W postępowaniu o zasiedzenie uczestnicy postępowania mają sprzeczne interesy, oscylujące wokół przedmiotu własności, do którego każda z nich rości sobie prawo. Z tego też względu w tym postępowaniu sąd rozstrzygając o kosztach powinien swoje orzeczenia oprzeć o treść art. 520 § 2 k.p.c., a nie art. 520 § 1 k.p.c. (za postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 25 maja 2012 r., sygn. akt I CZ 117/11, Legalis nr 966580). Stąd zarzuty naruszenia art. 83 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z 28 lipca 2015 roku oraz art. 520 § 2 k.p.c. okazały się chybione i brak było podstaw do uwzględnienia zażalenia.

Co do kosztów postępowania apelacyjnego to obejmowały one kwotę 1360,38 z tytułu wynagrodzenia biegłego rzeczoznawcy, 1000 zł z tytułu opłaty od apelacji, jak też koszty zastępstwa procesowego. Sąd Okręgowy uznał, że koszty te pomiędzy uczestnika postępowania a wnioskodawczynię winny być rozdzielone po połowie.

Tak też, ponieważ wydatki na wynagrodzenie biegłego tymczasowo zostały poniesione przez Skarb Państwa – Sąd Okręgowy w Łomży, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z 28 lipca 2015 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych należało obciążyć tymi kosztami po połowie zarówno wnioskodawczynię, jak i uczestnika A. T. (1), to jest w kwocie 630,19 zł każdego z nich, tak jak w pkt IX postanowienia Sądu II instancji.

Wobec częściowego uwzględnienia apelacji, należało zasądzić od uczestnika postępowania A. T. (1) na rzecz wnioskodawczyni połowę opłaty od apelacji, to jest kwotę 500 zł, na podstawie art. 520 § 2 k.p.c., jak w pkt X postanowienia Sądu II instancji.

W pozostałym zakresie, to jest koszty zastępstwa procesowego, należało między stronami znieść na podstawie art. 520 § 2 k.p.c., jak w pkt X postanowienia Sądu II instancji.